

FRARE GROS

BERNAT I AMALIA (D+) 125m

Oberta per Oscar i Albert Masó l'any 2005.

Via més interessant del que pugui semblar a priori, aprofita tots els contraforts del vessant oest del Frare Gros endevinant una línia prou atractiva. Totalment equipada. Ombra fins a les 14h. T1: 45m, T2: 35m, T3: 15m, T4: 15m i T5: 30m.

Material: 16 cintes.

Vist des del sud el Frare Gros presideix, amb la seva presència altiva, el conjunt d'Agulles dels Alts Frares. Des del sud, aquest conjunt de monòlits conforma un bosc dins el bosc, un bonic entrellat de roques i agulles que conformen una de les raconades més emblemàtiques del Massís.

La Bernat i Amàlia és un encert de via, malgrat que a priori no ho sembli, i és que la vista que varen tenir els seus aperturistes d'anar enllaçant els contraforts del vessant oest del Frare Gros dóna com a resultat 4 llargs de corda prou interessants. Escalada assequible, ens brinda la possibilitat de petjar un dels cims més característics de la Regió alhora que gaudim d'unes vistes 360°

- **Via:** Bernat i Amàlia
- **Zona:** Montserrat – Frares Encantats
- **Dificultat:** V/Ae (MD-)
- **Dificultat obligada:** V/Ae
- **Llargària:** 110 metres
- **Exposició:** Baix
- **Compromís:** Baix
- **Equipament:** Equipada amb espits i burins
- **Material:** 16 cintes
- **Orientació:** Oest
- **Valoració:** ***

Aproximació:

Des de Can Masana en dirigim al refugi Vicenç Barbé. Un cop al refugi prenem el corriol direcció Coll de Porc (est) marcat amb pintura groga i blanca. Abans d'arribar al pas del Príncep i estant més o menys a l'alçada de la Monja prenem un corriol que puja cap al Lloro (marques blaves). Un cop passat el coll que formen el Ditet i el Dit hem d'avançar uns metres en direcció nord-est deixant el Tub a la nostra esquerra. Remuntem el bosc fins trobar el contrafort on comença la via.

La via:

No te pèrdua, seguim fil per randa la llastra que domina el vessant sud i fem reunió al final d'aquesta (2 claus); una mica més amunt hi ha una reunió d'espits (??). La segona tirada evita el sostre per l'esquerra, trobant el pas i duent-nos per un curt diedre fins al cim de l'Agulla.

Les tirades més engrescadores són la segona i la darrera. La segona amb un parell de passos d'Ae per de seguida continuar per un bonic muret que ens mena al cim del Bastó del Frare, i la darrera, més senzilla però igualment bonica, derivant cap al buit del vessant nord.

La via resta totalment equipada amb espits, alguns una mica tocats, i burins, per cert, en excel·lent estat.

Descens:

Ràpel pel vessant est fins al coll.